

ВИХРИ

Ранна пролѣтъ бурна,
лѣтни дни нелепи —
тежки, непромѣнни.
Видишъ ли предъ мене
сребърната урна?
Скжпоценна пепель
въ нея азъ съмъ скрила —
мъничъкъ покойникъ,
о, сърцето младо
на безумна клада
нѣвга изгорила...
Затова азъ пѣя
пѣсни упокойни
всѣка Божя вечеръ —
три години вече.
Затова елея
въ моето кандило
нивга не загасва;
затова въ недѣля
съ черно се опасвамъ
и, лице прикрила,
и очи навѣла,
кротко предъ олтаря
поменика слагамъ, —
и въ молитва блага
поклони азъ струвамъ,
и светцитѣ стари
редъ по редъ цѣлувамъ...